

χέρια, κείνη από λεπτότητα, για να μην τόν στενοχωρεί, γονάτισε μπροστά στο τζάκι για να ζωντανέψη τη φωτιά, κι' ενώ τίναζε και ξανατίναζε τη στάχτη έλεγε σιγά σιγά μέσα στα δόντια της : «Φτωχό παιδί !.. το φτωχό το παιδί !..» 'Από όσο ξανάθε κοντά του γιατί φοβότανε πως από διάκριση δε θάτρωγε άρετά, και του βάλανε ακόμα κρέας στο πιάτο του και κρασί στο ποτήρι του, όπως θάκανε μια μητέρα για το παιδί της. Έπειτα ξαφνικά :

— Μά τι κουτή που είμαι!..Για να χωνέψη κανείς καλά χρειάζεται και κάτι ζεστό... Λίγος καφφές.

Και γυρίζοντας στη φωτιά της πήρε την καφετιέρα κι' άρχισε να ψήνει τον καφφέ.

Τότε κείνος την έπροσεξε. Ήταν μια γυναίκα του κοινοτέρου είδους, μαραμμένη, περασμένη, πλαδαρή, με χέρια πλύστρας. Να είχε τάχατες άλλοτε τη χάρη της νεότης και της ύγείας, να είχε κάποιαν όμορφιά ; Πολύ άμφιβολο. Σήμερα ήταν σχιδόν μια γροθιά, με ζιτρίνο πάχος, με τριπλό πηγούνι και λίγα γκρίζα μαλλιά στους κροτάφους. Μά ο Λεό Μπερνίς, που ήταν ένας αληθινός ποιητής,— και που άργότερα έγινε ποιητής διάσημος—την χύταξε με μάτια δακρυσμένα από τρυφερόδα κι' ευγνωμοσύνη. Κι' όταν του σερβίρισε τον καφφέ, πίνοντας κι' αυτή λίγο —για να του κρατήσει συντροφιά» τη ρώτησε τ' όνομά της.

Δέν απάντησε άμέσως. "Όρθια, απ' την άλλην άκρη του τραπέζιου, σά δειλασμένη, με σταυρωμένα τα χέρια, φαινότανε να συλλογιέται. Τέλος ειπε :

— Τι το θέλετε τ'όνομά μου ;... Τί κοινό μπορεί να έχει μια γυναίκα σάν και μένα, μ' έναν χαριτωμένο κύριο τόσο λεπτό σάν και σάς... Αυτό που έκανα ήταν άπλοάιστο και δε θέλω να σάς προσφέρω τίποτα περισσότερο. Δέ θά το δεχόσαστε... Σήμερα, το βλέπω καλά, δέν είστε εύτυχής, μά έχετε θάρρος ! Είστε νέος, τα νιάτα είν' ένας μοναδικός θησαυρός...

Σε τί καταγινόσαστε ;...

Ο Λεό χαμογέλασε πικρά.

— Γράφω στίχους, απάντησε.

Μά εκείνη του ξανάπε, δίχως έκπληξη.

— Καταλαβαίνω, κάνετε τραγούδια... 'Υπομονή, θάρθει κι' η έπιτυχία... κι' όσο για τ'όνομά μου, άν θέλετε και καλά να το μάθετε, να, με λένε όλοι Μαργκό... Μά όταν χαμιά φράα θά με συλλογιζόσαστε... ναί, θά-θέλα τόσο να με πητε... Μαργαρίτα...

Χαμήλωσε τα μάτια της και σώπασε. Κείνος κατάλαβε πως έπρεπε τώρα να φύγη.

Μά στο κατώφλι, τη στιγμή του άποχαριστισμού, ο Λεό Μπερνίς, βαθιά συγχνημένος που άνακάλυψε τόση γλυκύα και συμπόνια στην καρδιά του άθλιου τούτου πλάσματος, ειχε μια έμπνευση ποιητική. Πήρε το χέρι της γυναίκας εκείνης — το χέρι το σκληρό και ρυτιλωμένο με τα βρωμικά νύχια, χέρι δουλάς και γυναικός του δρόμου μαζί—και σκύβοντας μπροστά της, το φίλησε με σεβασμό, όπως θά φιλούσε το χέρι βασίλισσας.

Μετάφ. Μυρτιώτισσας

δωμένο με τα βρωμικά νύχια, χέρι δουλάς και γυναικός του δρόμου μαζί—και σκύβοντας μπροστά της, το φίλησε με σεβασμό, όπως θά φιλούσε το χέρι βασίλισσας.

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Γιατί βάρουν το αίμα τους οι 'Ινδοί ; 'Ιδού ένας μύθος που έξηγει αυτό το έθιμο :

«Κάποτε, σε πολύ παλιά εποχή, ένας άρχηγός των ερυθροδέρμων βγήκε να κυνηγήσθ στα βουνά. 'Υστερα από δύο ήμερών περιπλάνησι συνάντησε ένα έλάφι και το σημάδεψε με τα βέλη του. Ένας άγριόχοιρος όμως που κυνηγούσε κι' αυτός το έλάφι θύμωσε για την άναίδεια του ανθρώπου και ώρησε επάνω του για να τον κατασπαράξη.

«Ο κυνηγός τ'όραε στα πόδια για να γλυτώσθ τη ζωή του και φεύγοντας παρακάλεσε τη Μεγάλη 'Αρκούδα να τον σώσθ. (Η Μεγάλη 'Αρκούδα είνε ο Θεός των 'Ινδών). Η Μεγάλη 'Αρκούδα άκουσε την προσευχή του άρχηγού που κινδύνευε να χαθή και έβριξε λίγο από το αίμα της στο πρόσωπό του.

«Έπειδή κανένα ζώο δέν τρώει το κρέας της άρκούδας ούτε μπορεί να ύποφέρει την μυρωδιά της, ο άγριόχοιρος όταν πλησίον έβριγε γροιλιάζοντας.

«Και έτσι σώθηκε ο ινδός. Όταν στέγνωσε και εξαφανίστηκε το αίμα έβρισε το πρόσωπό του κόκκινο για να δείξη την ευγνωμοσύνη του στην Μεγάλη 'Αρκούδα». Από τότε οι 'Ινδοί βάρουν το πρόσωπό τους».

Το έθιμο αυτό των ινδών είνε πολύ άρχαιο, όπως και όλα τα ινδικά έθιμα. Ο ερυθροδέρμος βάρετα δια να γίνθ άνήτητος, το δε βάψιμό του είνε συμβολικό, το κόκκινο σημαίνει τη φωτιά που καίει και καταστρέφει, το γαλάζιο είνε το σύμβολο της ειρήνης, το λευκό σημαίνει αγνότητα, το μαύρο συμβολίζει τον θάνατο και την καταστροφή.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το ρεκόρ της ταχύτητας των αεροπλάνων

Οί άμερικανικές έφημερίδες αναφέρουν ότι τελευταίως ο διάσημος άγγλοαμερικανός αεροπόρος Τζαίμς Τρουβινγκ κατέγραψε το παγκόσιο ρεκόρ ταχύτητας των αεροπλάνων. Ο έν λόγω αεροπόρος κατόρθωσε να διανύσθ απόσταση 200 χιλιομέτρων εντός 30 λεπτών και 16 δευτερολέπτων, πραγματοποιήσας έτσι με το αεροπλάνο του την ιλιγγιώδη ταχύτητα των 392 χιλιομέτρων καθ' ώραν ! 'Ός σήμερα το ρεκόρ ήταν 340 χιλιομέτρα την ώρα, ειχε δε σημειωθή από τον Μάρτιον του 1926, από του επίσης άγγλοαμερικανού αεροπόρου Τζέζι Μέγκαν.

Βροχή από... βατράχους !

Στην μικρή πόλη Σιούγκ της 'Αμερικής, η όποια βόισκεται κοντά στη Φιλαδέλφεια, συνέβη τον περασμένο μήνα ένα γεγονός που κρατεί ακόμα σε συγκίνηση τους λίγους κατοίκους της πόλεως. Διακόσσης μιάς σφοδρότάτης θύελλας κατά την όποιαν είχαν κυριολεκτικώς άνοιξει οι καταρράκτες του οφρανού, άρχισε άξαφνα να πέφθ πυκνή βροχή από...μυρούς βατράχους. Οί δρόμοι του Σιούγκ γεμίσανε σε λίγη ώρα από τα μικρά αυτά ζώαρια τα όποια κολιμπώντας επάνω στα νερά της βροχής, άρχίσανε να μπαινουν φοβισμένα σε πολλά έσώγεια... σπία. Οί κάτοικοι του Σιούγκ, που στην άρχη φοβήθηκαν για το πρωτοφανές αυτό φυσικό φαινόμενο, μόλις έταψε η βροχή άρχισαν την καταδίωξη των βατράχων κι' ύστερα από πολλά βάσανα κατάφεραν επί τέλους να τους έξοντώσουν.

Ένα... λευκό χελιδόνι

Το έθνικό φυσιολογικό μουσειο της Νέας 'Υόρκης πλουτίστηκε τελευταία μ' ένα πολύ σπάνιο πουλί. Ο διάσημος σπόρτσμαν, κυνηγός και πλουσιώτατος άμερικανός Ουίλλιαμ Μπερέυ σε μια από τις τελευταίες κυνηγετικές εκδρομές που έπεξεύρησε την άνοιξη του 1926 παρετήρησε με μεγάλη του έκπληξη σε μια φωλιά χελιδονιών, ότι το ένα απ' αυτά ήταν κατάλευκο. Στην άρχη προσπάθησε να το συλλάβθ ζωντανό, αλλά στάθηκε αδύνατο γι' αυτό αναγκάστηκε να το σκοτώσθ και να άποκτήσθ έτσι σκοτωμένο το περίεργο αυτό λευκό χελιδόνι, το όποιο έδόθηκε στο μουσειο της άμερικανικής μεγαλουπόλεως. Οί άμερικανοί ζωολόγοι δε μπόρεσαν να έξηγησουν την αιτία της λευκότητος των πτεράων του χελιδονιού αυτού.

Μιά πρωτότυπη δίκη

Πρό ολίγου καιρού στο Σικάγο έγινε μια πολύ πρωτότυπη δίκη. Μιά νεαρά και όρατα ήθοποιός, η Έδιθ Κάστερ, ειχε βγή περίπου με αυτοκίνητο μαζί με κάποιον πλουσιό άμερικανό φίλο και ήταμαστή της, ο όποιος και οδηγούσε μόνος του την πολιτελή του λιμουζίνα.

Στο δρόμο όμως το αυτοκίνητο αυτό, από σφάλμα του άμερικανού έκατοικιμυριούχου, προσέκρουσε έξαφνα σ' ένα δέντρο και η άμερικανική ήθοποιός τραυματίστηκε έλαφρώτα στο έπάνω χέλος της... Το πρώμα βέβαια δέν ήτανε τίπολο σοβαρό αλλά η όραία άμερικανίδα δέν μπορούσε πια να γελάει όρατα, όπως άλλοτε. Μιά μικρή ουλή που έγινε από τη πληγή θά την έμπόδιζε να δείχνει στο έξής τα θέλητρα του μειδιάματός της ! Συνεπεί αυτού η Μις Έδιθ έκανε άγαγην κατά του συνοδού της και έξήτησε άποζημίωση 150 χιλιάδων δολαρίων ! Οί άμερικανοί δικασταί άνεγνώρισαν ότι το πάθημα της οραίας άμερικανίδος ήταν... σοβαρό και άρκέστηκαν μόνον στο να την άποζημιώσουν την άποζημίωση εις 80 χιλιάδες δολάρια !..

